

1908

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Nr. 1209/06
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr. C/1528/08
VAN HET ARREST

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door DECOINCK KATHEN

dd. 4/12/2008

verwogen op

12/05/09

Dhr. W. DEFOORT
griffier

20 november 2008

not. van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. 2034 , geboren te op
bediende, wonende te

2.Nr. 2035 , geboren te op
architect, voorheen wonende te
thans te ;

3.Nr. 2036 , geboren te
op aannemer bouwwerken, wonende te ;

beklaagd van:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), tot en met 24 maart 1997, vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 §1-1° strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 5° en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op artikel 99 §1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 lid 1.1°, en art. 146 lid 9, 147 en 149 § 1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 08 juni 1999), zoals gewijzigd bij Decreet van 28 september 1999 en 26 april 2000

door in strijd met de afgeleverde vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 18 juli 1996, bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

Gent
eld

T
tter

MBE

A

op het onroerend goed gelegen te
gekend onder
toebehorende aan

ter kadaster
in eigendom

hoger voornoemd:

A. de eerste, tweede en derde:

te tussen 28.4.1997 en 26.5.1998 te hebben uitgevoerd

B. de eerste:

te vanaf 27.5.1998 tot 22.12.2003 ;

te hebben in stand gehouden

in casu:

een bestaande woning volledig te hebben gesloopt (met uitzondering van een gedeelte van de voorgevel) een volledige nieuwbouwwoning te hebben opgetrokken in nieuwe materialen en op nieuwe funderingen i.p.v. de bestgaande woning, nl. een hoeve te hebben verbouwd en gesaneerd,

zoals verder gepreciseerd in het proces-verbaal van vaststelling en de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur;

Met de omstandigheid dat de tweede beklagde en de derde beklagde personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste verplaatsbare inrichtingen opstellen of bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep (art. 146 lid 9)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 8 november 2006, 12de kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

1. Verklaart de telastleggingen A en B bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de telastleggingen A en B tot een geldboete van € 300, - effectief - te verhogen met 40 opdecimen, hetzij € 1 500. Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van dertig dagen.

Veroordeelt tot één derde der gerechtskosten begroot voor haar op € 71.

Verwijst tot het betalen van een som van € 25 ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993 tot wijziging van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken. (ingevolge het K.B. dd. 11.12.2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie , B.S. 22.12.2001).

Verplicht eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke

gewelddaden overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

2. Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van ;

Veroordeelt voor de telastlegging A – na toepassing van artikel 85 SWB - tot een geldboete van € (vijfhonderd te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij honderdduizend : 40,3399 ⇒) 2 478,94 – effectief.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van vijftig dagen.

Veroordeelt tot één derde de gerechtskosten begroot voor hem op € 71.

Verwijst tot het betalen van een som van € 25 ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993 tot wijziging van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken. (ingevolge het K.B. dd. 11.12.2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie , B.S. 22.12.2001).

Verplicht eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen .

3. Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de telastlegging A – na toepassing van artikel 85 SWB – tot een geldboete van € (vijfhonderd te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij honderdduizend : 40,3399 ⇒) 2 478,94 – effectief.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van vijftig dagen.

Veroordeelt tot een derde der gerechtskosten begroot voor hem op € 70,52.

Verwijst tot het betalen van een som van € 25 ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993 tot wijziging van art. 91 K.B. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken. (ingevolge het K.B. dd. 11.12.2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie , B.S. 22.12.2001).

Verplicht eenmaal een bijdrage van € 25 te verhogen met 45 opdecimen, hetzij € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen .

En op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur :

Beveelt en over te gaan tot herstel van de plaats, nader vermeld in de dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, hetgeen inhoudt: het volledig slopen van de wederrechtelijk opgerichte constructie inclusief funderingen en het verwijderen van alle gesloopte bouwmaterialen van het terrein.

En dit binnen een termijn van 10 maanden vanaf de datum waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn gegaan.

Voor het geval dat en de plaats niet binnen de gestelde termijn in de vorige staat hersteld hebben, beveelt dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van Burgemeester en Schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig de bepalingen van artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat, op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, en gehouden zullen zijn tot het betalen aan de Vlaamse Gemeenschap van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en dit vanaf de dag volgend op het verstrijken van de termijn van tien maanden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 21/11/2006 door de 2de en 3de beklagde.
- 21/11/2006 door de 1ste beklagde.
- 22/11/2006 door het openbaar ministerie tegen alle beklagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 17 oktober 2008 in het Nederlands:

De eerste beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester Piet Rotsaert, advocaat aan de balie te Kortrijk,

de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester Alain Coppens, advocaat aan de balie te Kortrijk,

de derde beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester Jan Deleersnyder, advocaat aan de balie te Kortrijk,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De tweede en de derde beklagde hebben op de terechtzitting van het hof uitdrukkelijk afstand gedaan van hun beroep.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de drie beklagden werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

“Als dader, in de zin van artikel 66 van het strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanig hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

te :

tot en met 30 april 2000 bij inbreuk op artikel 42 §1-1° strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd,

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings - of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

ter zake,

A. de eerste, tweede en derde:

van 28 april 1997 tot en met 26 mei 1998

een bestaande woning te hebben gesloopt (met uitzondering van een gedeelte van de voorgevel) en een nieuwbouwwoning te hebben gebouwd,

B. de eerste:

vanaf 27 mei 1998 tot en met 22 december 2003;

de onder A omschreven toestand te hebben in stand gehouden

met de omstandigheid dat de tweede beklagde en de derde beklagde personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste verplaatsbare inrichtingen opstellen of bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep”.

Van deze verbeteringen werd aan de beklagden op de terechtzitting van het hof kennis gegeven.

Elke aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreft het deze telastleggingen zoals hier in randnummer 2 verbeterd.

3. Het onder A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastlegging B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder B. te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is agrarisch gebied met bijzondere waarde of ermee vergelijkbaar gebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid DORO.

4. Voor zover bewezen komen de te last gelegde misdrijven in hoofde van de eerste beklaagde voort uit een zelfde opzet en zij zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 22 december 2003, zodat de strafvordering tegen deze beklaagde niet is vervallen door verjaring.

Voor zover bewezen neemt de verjaring van de strafvordering tegen de tweede en de derde beklaagde een aanvang op 26 mei 1998. De verjaringstermijn werd regelmatig geschorst door de toezending door de commissaris van politie op 18 februari 2003 van het proces-verbaal van verhoor van 5 februari 2003 uitgevoerd in opdracht van de procureur des Konings (stuk 87). De verjaringstermijn zou zijn verstreken op 5 februari 2008; de verjaringstermijn was evenwel geschorst gedurende één jaar vanaf de datum van de inleiding van de zaak voor de eerste rechter op 4 februari 2004. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging A omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1° van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing. Een nieuwe termijn van schorsing trad in op de datum van de inleiding van de zaak voor het hof. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging A tegen de tweede en de derde beklaagde is derhalve niet vervallen door verjaring.

5. De behandeling van de zaak heeft buitensporige vertraging opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt voormeld verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Noch deze verdragsbepaling noch enige andere internationale of nationale rechtsregel voorziet in de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering als enige sanctie voor de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

Het blijkt niet dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard en de ernst van de hierna bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de goede ruimtelijke ordening en

meteen op het algemeen belang, brengen mede dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als rechtsherstel zal het hof bij het bepalen van de straf terdege in het voordeel van de beklaagden rekening houden met het al te grote tijdsverloop.

6.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B lastens de eerste beklaagde bewezen.

Het dient te worden aangestipt dat het gedeelte van de voorgevel van de oude woning dat niet werd gesloopt geen deel uitmaakt van de iets verder op het perceel opgetrokken nieuwbouwwoning, die voorzien is van een nieuw gebouwde voorgevel.

Zelfs zo de toestand van de bestaande woning dermate slecht zou zijn geweest dat de vergunde verbouwwerken niet konden worden uitgevoerd en dat dit niet zonder destructief onderzoek kon worden vastgesteld, dan staat dit er niet aan in de weg dat de eerste beklaagde, vooraleer zij tot de quasi volledige sloop van de oude hoeve liet overgaan en het bouwen van de nieuwbouwwoning een aanvang nam, een bouwvergunning diende te vragen; zij deed dit niet, wel wetende dat toen voor de geplande residentiële nieuwbouwwoning in agrarisch gebied geen vergunning kon worden bekomen.

De decreten bevatten geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van deze beklaagde moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

De eerste beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

6.2. De verschillende misdrijven aan de eerste beklaagde te last gelegd komen voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De eerste beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht; zij heeft deze bovendien jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang. De eerste beklaagde had duidelijk de bedoeling de overheid voor een voldongen feit te plaatsen.

Slechts een geldboete van € 1 500, te vermeerderen met de opdecimen, zou daarom een passende bestraffing vormen, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn wordt de geldboete herleid in de mate zoals hierna bepaald.

Het hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat de eerste beklaagde het misdrijf heeft gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete moet worden uitgedrukt in euro en verhoogd met 40 opdecimen.

7.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A lastens de tweede beklaagde bewezen, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid.

7.2. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

Een veroordeling ter zake is niet van aard voor de tweede beklaagde een sociale declassering mee te brengen of enige reclassering in het gedrang te brengen; het hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De tweede beklaagde heeft wetens en willens mede een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht ofschoon hij als architect geacht moet worden zeer goed op de hoogte te zijn geweest van de vergunningsplicht voor de nieuwbouw; het vertrouwen dat de maatschappij in zijn beroepsgroep stelt heeft hij beschaamd.

Ook hij heeft het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het hof rekening met het feit dat hij in geheel zijn beroepsloopbaan nog geen gelijkaardige veroordeling opliep.

De minimumgeldboete van € (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Rekeninghoudend met het overschrijden van de redelijke termijn wordt met toepassing van art. 21

ter van het Wetboek van Strafvordering slechts de straf uitgesproken die de eerste rechter heeft opgelegd.

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A ook lastens de derde beklaagde bewezen, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid.

8.2. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe,

zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

Een veroordeling ter zake is niet van aard voor de derde beklagde een sociale declassering mee te brengen of enige reclassering in het gedrang te brengen; het hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De derde beklagde heeft wetens en willens mede een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht ofschoon hij als aannemer van bouwwerken geacht moet worden zeer goed op de hoogte te zijn geweest van de vergunningsplicht voor de nieuwbouw.

Ook hij heeft het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklagde houdt het hof rekening met het feit dat hij in geheel zijn beroepsloopbaan nog geen gelijkaardige veroordeling opliep.

De minimumgeldboete van € (2000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Rekeninghoudend met het overschrijden van de redelijke termijn wordt met toepassing van art. 21

ter van het Wetboek van Strafvordering slechts de straf uitgesproken die de eerste rechter heeft opgelegd.

9. Voor elke beklagde geldt dat de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

10.1. Bij brief van 27 mei 1998 aan het parket van de procureur des Konings heeft de toenmalige gemachtigde ambtenaar zijn herstellvordering gebaseerd op art.68 § 1.a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, ingeleid.

De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gemachtigde ambtenaar impliceert "de volledige afbraak van wederrechtelijk opgerichte constructie en het verwijderen van alle gesloopte bouwmaterialen buiten het terrein".

De vordering wordt gemotiveerd met de vaststelling van de strijdigheid van de constructie met de gewestplanbestemming en het feit dat art. 43 van voormeld decreet wel het verbouwen van de bestaande woning toeliet doch niet het herbouwen. De gemachtigde ambtenaar verwijst verder naar de omzendbrief van 29 juli 1997 die het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand als de principiële te vorderen maatregel bestempelt.

Bij brief van 13 juni 2001 aan de procureur des Konings (stukken 90 tot en met 96) heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die van

rechtsweg de herstellvordering voortzet, de vordering gehandhaafd; ook hij steunt op de strijdigheid van de nieuwbouwwoning met de agrarische bestemming en de niet vergunbaarheid op basis van voormeld art. 43, omdat de bestaande woning was verkrot, het maximum woonvolume gevoelig wordt overschreden (1571,01 m³ in plaats van 1 000 m³) en de architecturale eigenheid van de oude woning, waarbij de erkenbaarheid van de oude toestand als een minimumcriterium geldt, niet werd behouden.

10.2. Aan de gevolgen van de misdrijven is nog geen einde gesteld. De plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

De overschrijding van de redelijke termijn brengt niet mee dat de gevolgen van het misdrijf behouden zouden mogen blijven en dat geen herstel meer van de plaats in de oorspronkelijke toestand waardoor een einde wordt gesteld aan de wederrechtelijke toestand meer zou kunnen worden bevolen.

10.3. De herstellvordering werd ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond.

Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Het hof beschikt over alle gegevens die toelaten over de herstellvordering te oordelen binnen de perken van zijn bevoegdheid. In de gegeven omstandigheden is het niet opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor een niet bindend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

10.4.1. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

10.4.2. In weerwil van hetgeen in conclusies door de eerste beklagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering, in het bijzonder deze vervat in de brief van 13 juni 2001 de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de

ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Alle omstandigheden in acht genomen, onder meer:

- de ligging van het goed in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en het louter residentieel karakter van de woning,
- de vaststelling van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat niet aan de voorwaarden is voldaan die zouden toelaten een regularisatievergunning voor de nieuwbouwwoning af te leveren en het feit dat niet wordt betwist dat dit ook op basis van huidige regelgeving niet mogelijk is,
- de tot stand gebrachte nieuwbouwwoning wijkt gevoelig af van wat zou zijn tot stand gebracht mocht de vergunde verbouwing zijn uitgevoerd,

is het hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, mede in acht genomen de ruime termijn die hierna voor het herstel wordt bepaald, opweegt tegen de last die er voor de beklaagden uit voortvloeit.

Kortom, het hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

Overigens is het hof van oordeel dat de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand ter zake niet alleen niet kennelijk onredelijk is, maar ook na een meer dan marginale toetsing, in weerswil van de in conclusies aangevoerde middelen, niet als onredelijk is te omschrijven.

11. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 13 juni 2001 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel aan de beklagden gegeven om tot herstel over te gaan. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke haar thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de eerste beklagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren; voor de tweede en derde beklagde is het aangewezen wel zo'n respijtermijn te bepalen.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en deze aangehaald door de eerste rechter en de artikelen, 162, 190, 194, 195, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering, 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003, 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005, 77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.
1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

beslissend met eenparige stemmen:

neemt akte van de afstand van beroep door de beklaagden
en ;

verklaart het beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 2 aangehaald,

veroordeelt de eerste beklagde voor de misdrijven omschreven in de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 750 te vermeerderen met 40 opdecimen en gebracht op € 3 750 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de tweede beklagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 478,94 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de derde beklagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 478,94 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt elke beklagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke

Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken van € 29,30,

beveelt aan de eerste, de tweede en de derde beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 24 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 24 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden wat de beklaagde betreft, en vanaf het verstrijken van een termijn van acht maanden na het verstrijken van de voormelde termijn van 24 maanden voor wat de beklaagden en betreft,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op €212,52 in eerste aanleg en op € 205,92 in beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het misdrijf dat aan de drie beklaagden gemeen is.

zestiende blad
15^e blad

Kosten:		
	Afschriften:	54,15
	Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
	Dagvaarding:	73,05
		<hr/>
		187,20
	+ 10 % :	18,72
		<hr/>
	Totaal:€	205,92

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheer Marijke Schautteet en plaatsvervangend raadsheer Johan Ghekiere, en in openbare terechtzitting van **20 november 2008** uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Kristoffel Goossens.

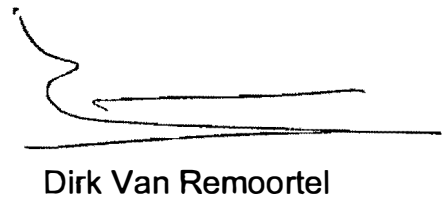
Kristoffel Goossens

Johan Ghekiere

Marijke Schautteet

Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2008/4126